

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-158/19-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te više sudske savjetnice Biserke Špoljar, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, kojeg zastupa [] dipl. iur., protiv rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi izvršenja rješenja, na sjednici vijeća održanoj 13. veljače 2020.

presudio je

- I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-07/18-01/56, URBROJ: 376-10-19-3 od 15. siječnja 2019. godine.
- II. Ova će se presuda objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika KLASA: UP/I-344-07/18-01/56, URBROJ: 376-10-19-3 od 15. siječnja 2019. godine utvrđuje se da je djelomično rješenje HAKOM-a, KLASA: UP/I-344-03/18-11/555, URBROJ: 376-10-18-10 od 3. kolovoza 2018. godine izvršno dana 17. kolovoza 2018. (točka 1. izreke rješenja); utvrđuje se da izvršenik – trgovačko društvo Hrvatski Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, nije postupio po točki VI. djelomičnog rješenja HAKOM-a iz točke 1. ovog rješenja, budući da nije u cijelosti platio Gradu Vukovaru utvrđenu i nespornu godišnju naknadu za pravo puta za razdoblje 26. srpnja 2018. – 26. srpnja 2019. u iznosu od 1.220.517,77 kn, već je platio samo iznos od 1.002.246,28 kuna (točka 2. izreke rješenja); nalaže se izvršeniku – trgovačkom društvu Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, da u roku od tri dana od dana primitka ovog rješenja postupi u cijelosti po točki VI. rješenja HAKOM-a iz točke 1. ovog rješenja i plati preostali iznos godišnje naknade za pravo puta u iznosu od 218.271,49 kn Gradu Vukovaru, Dr. Franje Tuđmana 1 (točka 3. izreke rješenja); nalaže se izvršeniku – trgovačkom društvu Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, da odmah po uplati dostavi HAKOM-u i Gradu Vukovaru dokaz o izvršenoj uplati iz točke 3. ovog rješenja (točka 4. izreke rješenja).

Tužitelj, Hrvatski Telekom d.d., osporeno rješenje pobija zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi navodi u bitnom da tuženik pogrešno zaključuje da tužitelj nije u cijelosti podmirio Gradu naknadu za pravo puta utvrđenu rješenjem HAKOM-a te da tuženik neosnovano ne priznaje prijeboj kao zakonom dopušten način prestanka tužiteljeve obveze. Ističe da nije u tuženikovoj nadležnosti da ocjenjuje ispunjenost zakonskih pretpostavki za prijeboj i da se upušta u utvrđivanje osnovanosti tužiteljeva potraživanja prema Gradu

temeljem ugovora o služnosti. Smatra da tuženik nije bio ovlašten ulaziti u ugovorne odnose stranaka, pa tako ni utvrđivati postojanje ili ne postojanje određenih prava i obveza koje iz tih ugovora proizlaze. Ne samo da tuženiku nije dano takvo ovlaštenje, već je očigledno da niti jednim zakonom niti podzakonskim propisom tuženiku nije niti dano ovlaštenje da u upravnom postupku nalaže tužitelju plaćanje naknade za pravo puta, već isključivo da kao o glavnom pitanju utvrđuje njezinu visinu, a ukoliko tužitelj ne bi postupio po rješenju koje tuženik donosi u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta tada bi vlasnik nekretnine pred sudom imao ovlaštenje pokretati postupak radi naplate.

Slijedom navedenog, predlaže sudu da usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je potpuno netočan i pogrešan navod tužitelja da tuženik osporavanim rješenjem ne priznaje ili osporava prijeboj kao način prestanka obveza, već iz stanja spisa predmeta i svih dokaza se ne može utvrditi i zaključiti da je tužitelj izvršio rješenje u cijelosti i platio zainteresiranoj osobi naknadu za pravo puta za razdoblje od 26. srpnja 2018. do 26. srpnja 2019. u iznosu od 1.220.517,77 kuna. Pozivajući se na ovlaštenja koja se temelje na članku 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku pojašnjava da je u ovoj upravnoj stvari doneseno izvršno rješenje temeljem kojega je tužitelj napravio obračun godišnje naknade za pravo puta koju je obvezan platiti zainteresiranoj osobi za navedeno razdoblje i u navedenom iznosu. Temeljem prijave zainteresirane osobe o neizvršavanju rješenja pokrenut je inspekcijski postupak i prikupljena dokumentacija te je utvrđeno da je tužitelj 16. kolovoza 2018. platio zainteresiranoj osobi iznos od 1.002.246,28 kuna na ime pravo puta, dok nije uplatio iznos od 218.271,49 kuna.

Navode koje tužitelj iznosi kao razloge da je inspektor elektroničkih komunikacija prekoračio svoje ovlasti, tuženik smatra promašenim i neosnovanim te očito usmjerenim ka neispunjavanju obveza određenih u osporavanom rješenju i rješenju 1. Navodi da u upravnom sporu treba utvrditi pravo stanje stvari i u tu svrhu moraju se utvrditi sve činjenice i okolnosti koje su bitne za zakonito i pravilno rješavanje upravne stvari, kako to propisuje članak 8. ZUP-a. Prema članku 9. ZUP-a službena osoba u javnopravnom tijelu samostalno utvrđuje činjenice i okolnosti u postupku te na temelju utvrđenih činjenica i okolnosti rješava upravnu stvar. Koje će činjenice i okolnosti uzeti kao dokazane utvrđuje službena osoba slobodnom ocjenom na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka. U tom smislu tuženiku je neprihvatljiv i promašen navod tužitelja da je tuženik prekoračio svoje nadležnosti kada je upravo tužitelj u postupku utvrđivanja je li postupio po rješenju 1. iznio kao opravdanje svoga nepostupanja okolnosti ugovornog odnosa u pogledu ispunjenja obveze iz rješenja 1 i dostavio izjavu o prijeboju. Stoga nije jasno kako bi tuženik kao upravno tijelo koje mora utvrditi sve činjenice i okolnosti koje su bitne za zakonito i pravilno rješavanje upravne stvari uopće riješio konkretnu upravnu stvar. Navodi dalje da nisu osnovani ni razlozi tužitelja glede nerazumljivosti i proturječnosti obrazloženja i izreke osporavanog rješenja. Tuženik ponavlja da se u osporenom rješenju nije upustio u utvrđivanje osnovanosti tužiteljeva potraživanja prema zainteresiranoj osobi po predmetnom ugovoru, već je samo prilikom ocjene svih činjenica i okolnosti u smislu provjere postupanja po rješenju 1. zaključio da dokazi za navodno postojanje potraživanja tužitelja prema zainteresiranoj osobi po predmetnom ugovoru jednostavno ne postoji. S obzirom da nema dokaza o postojanju potraživanja tužitelja prema zainteresiranoj osobi po predmetnom ugovoru tuženik se nije niti mogao upustiti u utvrđivanje osnovanosti tužiteljeva potraživanja. Stoga smatra tužiteljeve navode u tom pogledu promašenim i neosnovanim. Zaključno navodi da je sukladno članku 133. ZUP-a rješenje doneseno u upravnom postupku te da se ono izvršava nakon što postoje izvršno. Kad

je u rješenju određeno da se radnja koja je predmet izvršenja može izvršiti u ostavljenom roku, rješenje postaje izvršno istekom toga dana. Iz strogih zakonskih odredbi o sadržaju i formi rješenja nedvojbeno proizlazi da sve što je mjerodavno za postupanje stranke po rješenju piše u samom rješenju, odnosno da za postupanje stranke po rješenju nije i ne može biti mjerodavno ništa što ne piše u samom rješenju.

Radi toga tuženik smatra da je osporeno rješenje zakonito pa predlaže da sud temeljem članka 57. ZUS-a odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba, Grad Vukovar, nije dostavio odgovor na tužbu.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Osporenim rješenjem tuženika utvrđeno je da je ranije djelomično rješenje tuženika, KLASA: UP/I-344-03/18-11/555, URBROJ: 376-10-18-10 od 3. kolovoza 2018. godine postalo izvršno 17. kolovoza 2018. te se njime, pored ostalog, nalaže tužitelju kao izvršeniku – izvršenje tog rješenja, odnosno plaćanje Gradu Vukovaru preostalog iznosa od 218.271,49 kuna utvrđenog na ime godišnje naknade za pravo puta.

Osporeno je rješenje pozivom na odredbe članka 12., 111. i 112. u vezi s člankom 28. stavkom 4. i člankom 29. stavkom 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.- dalje: ZEK) donio inspektor elektroničkih komunikacija.

Člankom 28. ZEK-a kojim je regulirano korištenje općeg dobra i nekretnina drugih na temelju prava puta, u stavku 4. propisano je da je infrastrukturni operator obavezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta, a upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obavezan je infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta.

Člankom 29. stavkom 1. ZEK-a za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovog Zakona plaća se naknada za pravo puta iz članka 28. ovoga Zakona, a izračun i visina naknade te način plaćanja naknade propisuju se Pravilnikom koji donosi Vijeće Agencije, pri čemu visina naknade mora predstavljati pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga te javnog interesa za razvoj tržišta elektroničkih komunikacija.

Prema članku 111. u vezi s člankom 12. stavkom 1. točkom 4. ZEK-a inspeksijski nadzor nad primjenom ovoga Zakona i propisa donesenih na temelju ovoga Zakona te međunarodnih ugovora i sporazuma iz područja elektroničkih komunikacija koji obavezuju Republike Hrvatsku obavlja Agencija. Poslove inspeksijskog nadzora provede inspektori elektroničkih komunikacija koji su ovlaštteni radnici Agencije. Poslove inspeksijskog nadzora nad primjenom odredaba ovog Zakona i propisa donesenih na temelju ovoga Zakona te posebnih propisa kojima se uređuje radijska oprema provode inspektori koji imaju ovlast poduzimati mjere u vezi s tim nadzorom i u skladu s ovim Zakonom i posebnim propisima.

Ovlasti inspektora elektroničkih komunikacija propisane su u članku 112. stavku 1. točkama 1. do 23. Među navedenim se ne nalazi ovlast inspektora za donošenje rješenja kojim se nalaže prisilna naplata novčanih obveza, odnosno utvrđenih obveza za plaćanje prava puta, pa je stoga osnovan prigovor tužitelja da je donošenjem osporenog rješenja o prisilnom izvršenju novčanih obveza inspektor za elektroničke komunikacije prekoračio ovlasti koje mu stoji na raspolaganju pri obavljanju inspeksijskog nadzora propisane u članku 112. ZEK-a.

Osim toga, rješenje kojim je naloženo izvršenje rješenja kojim je utvrđeno plaćanje naknade za pravo puta u određenom iznosu ne može biti predmet izvršenja u smislu članka 137. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09. – dalje: ZUP). Naime, odredbom članka 137. stavka 1. ZUP-a propisano je da se izvršenje novčanih obveza provodi u skladu s propisima koji se primjenjuju na sudsko izvršenje. Prema stavku 2. istoga članka

ZUP-a izvršenje novčanih obveza provodi se sudskim putem na temelju zahtjeva javnopravnog tijela koje je donijelo rješenje ili stanke kojoj je izvršenje u interesu.

Dakle, slijedom citirane odredbe ZUP-a za prisilno izvršenje novčane tražbine utvrđene kao naknada za pravo puta nadležan je sud, a ne inspektor elektroničkih komunikacija.

Imajući u vidu izloženo, trebalo je temeljem odredbe članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci.

Odluka o objavi presude u Narodnim novinama temelji se na odredbi članka 14. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

U Zagrebu, 13. veljače 2020.

Predsjednica vijeća:
mr. sc. Mirjana Juričić, v.r.

Za točnost otpravka ovlaštena službenik

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	17.4.2020. 9:00:45	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/19-01/18	376-08	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-20-3	spis	0

d2468804